

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Janusz Kaspryszyn (spr.)
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki
Sędzia SA:	Ewa Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa **W. D.**

przeciwko (...) **spółce z o.o. we W.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 9 grudnia 2011 r.; sygn. akt X GC 391/11

p o s t a n a w i a:

- 1. sprostować oczywistą niedokładność w postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 9 grudnia 2012 r. w ten sposób, że jako pełny numer księgi wieczystej wpisać: (...),**
- 2. oddalić zażalenie.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy zabezpieczył roszczenie powoda przez obciążenie nieruchomości pozwanego wpisem do księgi wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków pod numerem (...) hipoteki przymusowej do łącznej kwoty 331420,79 zł, argumentując jak w uzasadnieniu postanowienia (k. 256-258).

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył pozwany. Wnosząc o jego zmianę i oddalenie wniosku powoda, skarżący podniósł zarzuty jak w zażaleniu (k. 268-272).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że wydanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia uzależnione jest od uprawdopodobnienia przez uprawnionego dwóch przesłanek, o których mowa w art. 730¹ k.p.c., tj. istnienia roszczenia oraz istnienia interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia, zdefiniowanego w § 2 cytowanego przepisu. Przyjmuje się, że roszczenie jest uprawdopodobnione, jeżeli prima facie istnieje znaczna szansa jego istnienia.

Wymóg uprawdopodobnienia roszczenia wiąże się z koniecznością uprawdopodobnienia faktów, z których jest ono wywodzone. Należy przy tym zaznaczyć, iż uprawdopodobnienie nie przesądza udowodnienia mogącego być podstawą do pozytywnego rozstrzygnięcia co do meritum sprawy. Istotą postępowania zabezpieczającego jest bowiem to, że Sąd dokonuje jedynie pobieżnej (wstępnej) analizy dostarczonego przez wnioskodawcę materiału dowodowego.

W niniejszej sprawie powód wniósł powództwo o zapłatę. Pozwany wnosząc sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, podniósł zarzut potrącenia wierzytelności z tytułu kar umownych, które jego zdaniem powód winien zapłacić pozwanemu. Powód zakwestionował skuteczność potrącenia w związku z ograniczeniami procesowymi odnośnie do podnoszenia takiego zarzutu w postępowaniu w sprawach gospodarczych. Nadto wskazał, że zobowiązanie wynikające z pozwu nie zostało przez stronę pozwaną zakwestionowane, zaś udowodnienie wzajemnych roszczeń strony pozwanej zgłoszonych do potrącenia jest sporne i będzie przedmiotem dalszego postępowania, w sytuacji gdy powód już w pozwie dowodzi także, iż jego opóźnienie było niezawinione.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, iż roszczenie powoda zostało uprawdopodobnione. Zasadnie Sąd I instancji ocenił treść sprzeciwu i wywiódł z niego prawidłowe dla oceny żądania zabezpieczenia roszczenia wnioski. W sposób uzasadniony na tym etapie postępowania (w zakresie tylko i wyłącznie uprawdopodobnienia) Sąd Okręgowy ocenił obronę pozwanego (wskazując na sposób i podstawę naliczania kary umownej) i w szczególności argumentację powoda, który zgłosił m. in. wniosek o miarkowanie kary z uwagi na to, iż umowa została w całości wykonana, a jak podkreślił Sąd Okręgowy, w przypadku wykonania zobowiązania w całości kara umowna z zasady nie może konsumować całego wynagrodzenia powoda. W tej sytuacji argumenty pozwanego zawarte w zażaleniu stanowią w istocie polemikę ze stanowiskiem Sądu Okręgowego. Polemika ta nie doprowadziła jednak do wykazania wadliwości stanowiska Sądu I instancji.

W tej sytuacji rozważenia wymagało, czy powód uprawdopodobnił interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, który istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie (art. 730¹ § 2 k.p.c.). Zdaniem Sądu Apelacyjnego zaistnienie tej drugiej przesłanki już chociażby w świetle treści wpisów w księdze wieczystej nr (...) oraz informacji prasowych o pozwanym nie budzi wątpliwości. Zdaniem Sądu odwoławczego artykuł w prasie może stanowić uprawdopodobnienie okoliczności, o których autor artykułu napisał, w szczególności mając na uwadze regulację zawartą w art. 228 § 1 k.p.c.

Oddalając zażalenie, Sąd Apelacyjny miał na względzie okoliczność, że sposób zabezpieczenia określony we wniosku, ani nie narusza zakazu stosowania takiej formy zabezpieczenia, która zmierza do zaspokojenia zabezpieczonego roszczenia (art. 731 k.p.c.), ani też nie obciąża pozwanej ponad miarę (art. 730 § 3 k.p.c.). Zdaniem Sądu odwoławczego jest to zabezpieczenie adekwatne do zaistniałej w procesie sytuacji oraz uprawdopodobnionych okoliczności, wskazujących na aktualne usytuowanie pozwanego w obrocie gospodarczym. Sąd I instancji prawidłowo wskazał i wyjaśnił podstawy swojego orzeczenia.

W opisie nieruchomości w postanowieniu Sądu Okręgowego nastąpiła oczywista niedokładność – brak w numerze księgi wieczystej na końcu nr (...), gdyż pełny numer księgi wieczystej, to (...), co wymagało sprostowania na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Niniejsze postanowienie nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, w rozumieniu art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c., który stanowi, że Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Rozstrzygnięcie o kosztach następuje dopiero w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (za niedopuszczalne uważa się orzekanie o kosztach procesu wcześniej), ponieważ rozstrzygnięcie o kosztach ma charakter akcesoryjny w stosunku do głównego przedmiotu postępowania (Komentarz do art.108 kodeksu postępowania cywilnego, J. Bodio, T. Demendecki, A. Jakubecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M. P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III.). Orzeczeniami kończącymi postępowanie w sprawie są wyroki, wyroki zaoczne, nakazy zapłaty oraz postanowienia co do istoty sprawy wydawane w postępowaniu nieprocesowym, a także niektóre postanowienia formalne. Zgodnie z utrwalonym już w judykaturze poglądem, stwierdzić należy, że postanowieniem

formalnym kończącym postępowanie w sprawie jest orzeczenie, które przez uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty w danej instancji (uchwała SN z dnia 24 listopada 1998 r., III CZP 44/98, uchwała SN z dnia 31 maja 2000 r., III CZP 1/00, i uchwała SN z dnia 6 października 2000 r., III CZP 31/00, postanowienie SN z dnia 13 stycznia 2006 r., II CNP 31/05). Oznacza to, że pojęcie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, obejmuje tylko orzeczenia kończące postępowanie jako całość poddaną pod osąd (postanowienie SN z dnia 14 listopada 1996 r., I CKN 7/96). Mając to wszystko na uwadze, należy a contrario wywieść wniosek, że postanowieniami takimi nie są orzeczenia mające za przedmiot kwestie wpaddingowe, tj. kończące postępowania pomocnicze lub zamykające fragment bądź pewną fazę postępowania. Takim też postanowieniem jest niniejsze postanowienie, które nie ma charakteru postanowienia kończącego postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 108 § 1 k.p.c. Z tego też względu orzekanie o kosztach przy okazji niniejszego postanowienia byłoby - w świetle art. 108 k.p.c. – przedwczesne.

Mając powyższe na uwadze - w oparciu o treść art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. - Sąd Apelacyjny orzekł jak wyżej.

mw